(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

మహతి, వంశీ చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్ళో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింత సంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. ఈలోగా మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతీ, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీవాళ్ళ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడులో జాతర చూసి వస్తారు. రావిపాడు నుండి వచ్చిన వంశీతో సీమ గొడవపెట్టుకుంటుంది.

10

"హేయ్ డూడ్.. ఉరుముల్లేని వానలా ఏవిటిలా?" తలుపు గడియ వేసి లోపలికొస్తూ, సోఫాలో కూర్చుంటున్న వంశీని అడిగింది మహతి.

"చెప్పి వచ్చుంటే నవకాయ పిండివంటలతో బోయినం వడ్డించేదానివా?" నవ్వాడు.

"ఈ నవకాయేంటీ.. వంకాయ కి రివర్స్ కోడింగ్ లా ఉంది?" ఆసక్తిగా అడుగుతూ పక్కన కూర్చుంది.

నిశబ్దంగా నెత్తిబాదుకుంటున్న వంశీని చూసి క్షణకాలం బిక్కమొహం వేసి, నవ్వేసింది.

"నువ్వు ఉంటావో ఉండవో అనుకుంటూనే వచ్చాననుకో." మహతి కళ్ళలోకి చూడకుండా మళ్ళించుకున్నాడు చూపు.

"కొద్దిగా తలనొప్పి. ఐదున్నరకే ఇంటికొచ్చి పడుకున్నా. ఇప్పుడు ఒకే లే. సీమ ఊళ్ళో లేదా?" ఏడున్నర దాటుతున్నట్టు చూపిస్తున్న వాల్ క్లాక్ ని చూస్తూ అడిగింది.

"ఉహూ... ఊ.. లేదు."

"పోన్లే. బానే వచ్చావ్. రావిపాడు ట్రిప్ తో కనీసం మూడు నెలలు మాయమైపోతావనుకున్నాను. మూడు రోజుల సెలవుని కాంపన్సేట్ చెయ్యొద్దూ ఆఫీస్ లో.."

"పనెక్కువే ఉంది. చిరాగ్గా ఉండి ఇటొచ్చేసా.. ఇంటికెళ్ళి మొదలెట్టాలి మళ్ళీ .." నిట్టూర్చాడు.

"అబ్బా... నాకూ ఉందోయ్ పని. ఒక్క పూటకేం అయిపోదులే కానీ.. ఏం తిందాం?" లేచి వంటింట్లోకెళ్తూ అడిగింది.

"మంచి నీళ్ళిచ్చి, చెప్పులేసుకో. బయటికెళ్దాం." చెప్పాడు.

సోఫాలోంచి లేస్తూ... "గౌతమి లేదా?" అంటూ ఇల్లంతా పరికించాడోసారి.

మంచినీళ్ళ గ్లాస్ అందిస్తూ చెప్పింది మహతి "వస్తూనే ఎగ్జిబిషన్ ఉందని ముంబై వెళ్ళిపోయింది. పదిరోజుల ట్రిప్ అనుకుంటా."

***

"ఎన్నైనా చెప్పు వంశీ. ఇడ్లీని మించినది మరోటి లేదనుకో." మహతి ఉండే కాలనీ మొదట్లో ఉన్న రెస్టరెంట్ నుండి ఇంటి వైపు నడుస్తున్నారిద్దరూ.

"అవునవును. చందమామలా ఉంటుంది కదా..." నవ్వాడు.

"ప్చ్.. అందుకేం కాదు. " తలెత్తి కృష్ణపక్షచంద్రుడిని చూస్తూ "Waning moon.. నవమి ఇవాళ.." చెప్పింది.

"ఊ.. "

"ఊ... మన పోయెట్స్ ఎడాపెడా వాడేసుకున్నారేం చంద్రుడిని, వెన్నెలనీ.." నవ్వింది.

"...."

"అరుంధతి మీద ఒక్కరైనా రాసారా కవిత్వం?"

"ఏం రాయాలో నువ్వే చెప్పు.. " ఎటో చూస్తూ అన్నాడు అన్యమనస్కంగా .

"నువ్వే కదూ అన్నావు.. పెళ్ళిలో అరుంధతినీ.. పెళ్ళయ్యాక మనశ్శాంతినీ చూసినవాడు లేడని."

"ఊ.. నిజమే కదా?"

"నేను అరుంధతిని చూపిస్తాను నీకు.. అదిగో Northern sky చూడు. చూడూ...." నడిరోడ్డు మీద ఆగిపోయి కళ్ళు చికిలించుకుని చూస్తోంది ఆకాశంలోకి.

చేతులు కట్టుకుని ఆగి చూస్తూ ఊ కొడుతున్నాడు.

"వశిష్ఠుడు, అరుంధతి.. Mizar and Alcor... Even people with quite poor eye sight also can see them. అవి గుర్తుపట్టగలిగితే దిక్కు తోచక తప్పిపోవడమన్నదే ఉండదన్నమాట. "

"సంసారంలోనా? "

"పోనీ అలాగే అనుకో? అవి binary stars. ఒకదాని చుట్టూ ఒకటి తిరుగుతూ ఉంటాయ్."

"అప్పట్నుంచీ ఒకర్నొకరు విడిచిపెట్టకుండా అలా కాల్చుకుతింటూ ఉండాలన్నమాట .." జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని నడుస్తూ మహతి మొహంలోకి చూసి నవ్వాడు.

"అబ్బా.. అసలు కథేమిటంటే సప్తర్షులు నార్త్ పోల్ కి తపస్సుకి వెళ్తూంటే, మిగిలిన ఆరుగురి భార్యలూ మధ్యలోనే ఆగిపోయారట. ఇక మేం నడవలేం బాబూ అని. ఒక్క అరుంధతి మాత్రం సప్తర్షిమండలం దాకా వెళ్ళి వశిష్ఠుడిని విడిచిపెట్టకుండా ఉందట. కృత్తికా నక్షత్రం అంటారు కదా.. అది ఒక cluster of stars. Midway లో ఉంటుంది. అది మిగిలిన ఆరుగురు ఋషిపత్నులూ అని చెప్తారు. అరుంధతి, వశిష్ఠుడు మాత్రం బెస్ట్ కపుల్ అన్నమాట! ఈ స్కై మేప్ కి ఎంత చక్కటి కథ అల్లారో చూడు."

"అంటే ఏడుగురిలో ఒక్కడి కాపురం మాత్రమే సజావుగా సాగుతోందని logistics అన్నమాట. Not bad!!" సాలోచనగా చూస్తూ చెప్పాడు వంశీ.

వంశీ చేతిమీద కోపంగా కొట్టింది మహతి.

"పోనీ.. ఏడుగురిలో ఆరుగురు అదృష్టవంతులు అనుకుందామా? అదెంత పచ్చి అబద్ధమో చూడు. ఈ వీధిలో వరుసగా ఉన్న ఏడు ఇళ్ళలో.. బ్రహ్మచారులెంతమంది ఉన్నారో లెక్కేద్దామా?"

"ఓయ్.. ఇంత pessimistic గా తయారయ్యావేంటీ? నీలాంటి వాళ్ళని చూస్తే పెళ్ళంటేనే భయమేస్తుంది." సీరియస్ గా చెప్పింది.

"నాకూ భయమేస్తోంది.. పెళ్ళంటే.."

"వంశీ.." నడుస్తున్నదల్లా ఆగిపోయి వంశీ మొహంలోకి చూసింది.

నవ్వుతూ మహతి తలపై చిన్నగా కొట్టి నడవమని సైగ చేసాడు.

***

"ఎన్నాళ్ళ నుండీ ఇలా...?" సోఫాలో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్న వంశీని చూస్తూ బాధగా అడిగింది.

"ఎన్నాళ్ళేముంది. అసలు కంపేటబుల్ కాదు మేమిద్దరం." జరిగినదంతా మహతికి చెప్పుకోవడమే ఇంకా వింతగా ఉందతనికి. 'తనకి వెంట్ కావల్సి ఇక్కడికి వచ్చానా..?' అని ఆలోచించుకుంటున్నాడు.

"నేనంటే పోనీ పడదనుకున్నాను. అందరితోనూ ప్రాబ్లం అంటే కష్టం కదా.."

"లేదు మహతీ.. అత్తమామల కాళ్ళు కడిగి నీళ్ళు నెత్తిన జల్లుకోవాలి అనే అజెండాతో ఏ ఆడపిల్లా పెళ్ళిచేసుకోదు. సారీ.. కానీ ఇది నిజం. పుట్టిపెరిగిన ఇల్లు వదిలి వేరే ఫేమిలీతో కలవడం కష్టమే. అరె.. కొత్త వర్క్ ప్లేస్ లో అడ్జస్ట్ అవడానికే ఎంత స్ట్రగుల్ అవుతాం మనం! కొత్త మనుషులతో ఇరవైనాలుగు గంటలూ సర్దుకుపోమని ఏ అమ్మాయినీ అడగలేం. కుదురుతుందా.. మంచిది. లేదా.. ఇద్దరూ ఇద్దరి తల్లిదండ్రులకీ దూరంగా కొత్త లైఫ్ మొదలుపెట్టడం చాలా ఉత్తమం. కానీ.. భార్య కోసం.. అదీ అరేంజ్డ్ మేరేజ్ చేసుకున్న అమ్మాయికోసం... నా వాళ్ళతో రాకాపోకా కూడా మానేసుకోవాలంటే ఎలా? అలాగే పొసెసివ్ నెస్. ఉండాలి.. ప్రేమ ఉన్నచోట అది ఉంటుంది. నా దృష్టిలో అది sense of belongingness. కానీ.. పొసెసివ్ నెస్ ప్రేమని మింగేయకూడదు. మనిషిలో అపనమ్మకం ఒక కేన్సర్ లా పెరిగిపోకూడదు. సర్దుకుపోయాను... మార్చుకోడానికి ప్రయత్నించాను. ఉహూ.. ఆ ప్రాసెస్ లో నన్ను నేను కోల్పోతున్నాను. ఊపిరాడట్లేదా ఇంట్లో. అఫ్కోర్స్.. తనూ సంతోషంగా లేదు." నిట్టూర్చాడు.

"పెళ్ళికి ముందు మాట్లాడుకోవలసింది."

"ఉహూ.. అలా తెలిసేవి కావు కొన్ని."

"అసలీ మేరేజ్ సిస్టమ్ మీద కోపమొస్తుందిందుకే.. గంటల్లో జీవితాలు డిసైడ్ చేసేస్తారు." కోపంగా అంది.

"అన్నేళ్ళ కోర్ట్ షిప్ నీ ప్రేమని కాపాడలేకపోయిందేం?" అనేసి తొందరపడ్డానేమో అని నొచ్చుకున్నాడు.

"నిజమే..." మహతి మొహం మామూలుగా ఉంది. పాతగాయాన్ని నిర్వికారంగా చూసుకుంటున్నట్టు...

"సారీ మహీ.."

"లేదు వంశీ. ఆలోచిస్తున్నాను. హేపీ మేరేజ్ కి ఫార్ములా ఏమిటా అని."

"ఈ విషయం మీద రీసర్చ్ మొదలెట్టేవు గనుక.. జీవితంలో పీహెచ్డీ పూర్తవదు."

మహతి నవ్వలేదు.

"సిస్టమ్ లో తప్పేం లేదు మహతీ. పెళ్ళి అనేది సరైన వ్యక్తుల మధ్య జరిగితే.. జీవితంలో వాళ్ళని ఏ పరిస్థితీ విడదీయలేదు. ఎంత సుఖమది! అదే ఆ ఇద్దరికీ నప్పలేదో.. అంత నరకం మరోటి ఉండదు. రాజీపడుతూ పోవడమా, అశాంతితో రెండు జీవితాలు నలిగిపోవడమా అనేది ఎవరి మనస్తత్వాన్ని బట్టి వారు డిసైడ్ చేసుకోవల్సిందే." నిక్కచ్చిగా చెప్పాడు.

"పోనీ, కౌన్సిలింగ్ కి వెళ్ళాల్సింది. నాకు తనేదో డిప్రెషన్ తో బాధపడుతోందనిపిస్తోంది."

"ఒప్పుకోదు. పోనీ, వెళ్ళినా మనస్తత్వాలు మారిపోవు మహతీ. కొంత సర్దుబాటు ఉండచ్చేమో కానీ, అదెన్నాళ్ళు ?"

"దీనికి సొల్యూషన్..?"

"అదే అర్థం కావడం లేదు."

"పెళ్ళి తీసుకొస్తావా రేపు?"

"ఏమో..."

"అలా ఎలా వదిలేస్తావు వంశీ? తనూ నువ్వు కొట్టావన్న కోపంలో వెళ్ళిపోయి ఉంటుంది. మాట్లాడి చూడు." అనునయంగా అంటున్నదల్లా వంశీ మొహం చూసి ఆగిపోయింది.

"ఆడామగా సమానమే కదా? మరి మగాడి మనశ్శాంతి, ప్రాణాలు అంత చీప్ అయిపోయాయేం మీకు?" కసిగా, సూటిగా అడిగాడు. క్షణంలో చప్పున చల్లారిపోయాడు. మహతి బొమ్మలా చూస్తోంది.

"నా ఫ్రస్టేషన్స్ నీ మీద చూపిస్తున్నాను. సారీ.." అసహనంగా తల విదిలించాడు.

"ఉహూ.. లేదు వంశీ. రూట్ కాజ్ వెతుక్కునో, ప్రపంచాన్ని తిట్టో నువ్వూ, నేనూ సాధించేదేం లేదు. ఈ సమస్యకి పరిష్కారం ఏమిటని?"

"పరిష్కారం లేని సమస్యలేమైనా ఉంటే.. ఇదిగో ఇది మొదటి మెట్టు మీద నిలబడుతుంది. ఏం చేస్తాను? 'నేను చెప్పినట్టల్లా ఆడకపోతే, చస్తానని ' చీటీ రాసిపెట్టి వెళ్ళిపోయిన అమ్మాయిని బతిమాలి, ఇంటికి తెచ్చుకుని ఏం సుఖపడతాను? పోనీ వదిలేస్తే ఎక్కడికి పోతుంది? తెల్లారేసరికి నేను వెళ్ళకపోయినా తనే వస్తుంది. నాకు బాగా తెలుసు. నీకు నా చావు కూడా లెక్కలేదు అని సాధిస్తూ వస్తుంది."

"మనకి సరిపడదని డివోర్స్ తీసేసుకోవచ్చు కదా?"

"మహతీ.. మహతీ.. ఇండియన్ లా మగాడిని నమ్మదు. అందులోనూ అలాంటి డెలికేట్ సైకలాజికల్ కండిషన్ లో ఉన్న సీమ.. నేను విడాకులన్నానంటే నిజంగా ప్రాణం తీసుకున్నా ఆశ్చర్యం లేదు. నిండు ప్రాణం తీసేయలేను కదా చూస్తూ చూస్తూ..."

"అలా అని నువ్వు నలిగిపోలేవు కదా?" సీమని తలుచుకుంటే పిచ్చికోపం వస్తోంది మహతికి.

"నలిగిపోక తప్పేలా లేదు."

"ఛా.. ఏం జీవితం ఇది? నచ్చకపోతే వద్దనుకుని కొత్త లైఫ్ మొదలెట్టాలి కానీ.. ఇలా సాధించుకుంటూ.. తనకి మాత్రం సుఖమా చెప్పు?"

"ఉహూ.. తనూ హేపీగా లేదు. కానీ.. ఏం చెయ్యాలో తనకీ తెలీదు. అలా అని వదిలేసుకునీ ఉండలేదు. ఇంచుమించు నాలాంటి డైలమాలోనే ఉంది తను కూడా..."

"సీరియస్ గా చెప్పి చూడు. మార్పులేకపోతే కుదరదని.."

"మారినా కుదరదు మహతీ. మనసు విరిగిపోయింది. turned off.. completely."

***

ధారగా కారుతున్న చమటల్ని కర్చీఫ్ తో తుడుచుకుంటూ తలుపు తీసుకుని ఇంట్లోకొచ్చింది గౌతమి. భుజాన బరువుగా వేలాడుతున్న ట్రావెల్ బేగ్ ని, కేమెరా బేగ్ నీ హాల్లో దింపి ఫేన్ ఆన్ చేసింది. పవర్ కట్! విసుగ్గా వంటింట్లోకి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తీసుకుతాగింది. టీపాయ్ మీదున్న పేపర్ కాసేపు తిరగేసి, స్నానానికి లేచింది. బెడ్రూమ్ లోకి నడుస్తూండగా హాల్లో ఫేన్ తిరగడం మొదలైన శబ్దం. హమ్మయ్య అనుకుంటూ ఫేన్ స్విచాఫ్ చేసి, బాత్రూమ్ లోకి దూరింది.

స్నానం చేసి కాఫీరంగు కాటన్ పేంట్స్ పై లేత పసుపు పువ్వులున్న టీ షర్ట్ వేసుకుంది. నిస్త్రాణగా మంచం మీద వాలిన గౌతమి కళ్ళకి, మంచం పక్కనున్న టేబుల్ పై తనకి వచ్చిన ఉత్తరాలన్నీ దొంతుగా ఎదురుచూస్తూ కనిపించాయ్. లేచి ఒక్కో కవరూ ఓపెన్ చేస్తున్నదల్లా, ఆగి టేబుల్ వైపు చూసింది. చతురస్రాకారపు పెట్టె ఒకటుందక్కడ! ఫ్రమ్ అడ్రస్ కోసం వెతుక్కుంది. వంశీ!!

ఉత్తరాలు మంచం మీద పడేసి, టేబుల్ సొరుగులోంచి కత్తెర తీసి ఆ కార్డ్ బోర్డ్ పెట్టె పై అతికించున్న టేప్ జాగ్రత్తగా కత్తిరించింది. లోపల బబుల్ రాప్ చుట్టి ఉన్న వస్తువేదో!! అది షిప్ చేసిన కంపెనీ పేరు ముద్రించిన పేపర్ మీద.. *"Does it really make any difference? You tell me! ~ Friendly, Vamsi."* అని రాసున్న మెసేజ్ చూసి ఆత్రంగా బబుల్ రాప్ కట్ చేసింది.

"కాఫీ మగ్! లెఫ్ట్ హేండర్స్ కాఫీ మగ్." పైకే అనేసింది ఆశ్చర్యంగా.. *"Southpaw"* అని ఆకుపచ్చ అక్షరాలు ప్రింట్ చేయబడిన బిస్కట్ కలర్ మగ్ ని, మెసేజ్ ఉన్న కాగితాన్నీ మార్చి మార్చి చూసింది.

***

"వంశీ పంపాడా? నిజమా?" ఆశ్చర్యం నటిస్తున్న మహతి భుజం మీద గట్టిగా గిచ్చింది గౌతమి. ఇద్దరూ మంచం మీద కూర్చుని మధ్యలో ఉన్న కాఫీ మగ్ ని నిశితంగా పరిశీలించారు.

"నీకు తెలీదా తను పంపినట్టు? అబద్ధం చెప్పకు. తోడుదొంగలేగా ఇద్దరూ?" అడిగింది గౌతమి.

"నిజంగా తెలీదమ్మా. ఒట్టు! బాక్స్ మీద పేరు చూసాననుకో.. ఏమిటో అనుకున్నా"

"సరేలే. థాంక్స్ చెప్పేస్తా.."

లేప్టాప్ ఆన్ చేస్తున్న గౌతమి వైపు చిత్రంగా చూస్తూ, "ఓ ఫోన్ కాల్ చేస్తే నీ సొమ్మేం పోతుంది?" అనడిగింది.

"ఏం అక్కర్లేదు. ఫేస్ బుక్ ఉన్నదెందుకూ?"

"ఎవరో అన్నారెప్పుడో... ఫేస్ బుక్ లో అంత యాక్టివ్ కాదు నేనూ అని.." మహతి సాగదీసింది కళ్ళార్పుతూ.

సమాధానం చెప్పకుండా నవ్వుతూ మెసేజ్ టైప్ చేస్తూ మహతి వైపు చూసి అడిగింది.. "వంశీ బర్త్ డే ఎప్పుడు?"

"ఫేస్ బుక్ ఉన్నదెందుకూ?" చెప్పింది మహతి.

"So.. Ms.Southpaw, Can we have coffee sometime?" తన థాంక్స్ కి రిప్లైగా వెంటనే వచ్చిన మెసేజ్ బయటికి చదివి మహతి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"కాఫీ మానేసానని చెప్పాడు నాకు..." క్షణకాలం మహతి మొహంలో రంగులు మారాయి.

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS